

ли да видя мъжетъ и женитъ, които играятъ тука, а?“
— Ще можешъ — отговори му то — щомъ туришъ калпака ми на главата си.

Диню сложи калпака на главата си и видъ салона пълненъ съ малки човѣчета, не по-голѣми отъ старчето. А децата пъкъ бѣха колкото палеца му. Всички тѣ гледаха къмъ него, ржкоплѣскаха и се смѣха. После скочиха, задърпаха го за носа и ушитѣ, смъкнаха го отъ златния тронъ и го повлѣкоха подире си, като се смѣяха отъ цѣлото си гърло. Съ тѣхъ се смѣеше и Диню, но най-много се зарадва, когато бутнаха предъ него една маса, пълна съ скъпо и прескъпо ядене: печени гжски, пражоли, сладкиши и овощия, турени на златни блюда. Само че гжскитѣ не бѣха и колкото едно врабче, а прасенцата — колкото едно малко мишенце. На масата бѣше сложенъ въ дълга чиния и единъ волъ, голѣмъ колкото сугаренце.

Диню и не чака да го канятъ. Той прострѣ дългитѣ си ржце и лакомо залапа. Какво бѣше тържеството на малкитѣ, когато той пхна цѣли четири гжски една следъ друга въ устата си, мъчно може да си представи човѣкъ. И, докато се усѣтятъ тѣ, масата се очисти. По нея останаха само оглозганитѣ кости на вола. Харесаха му се и сладкишитѣ. Когато се нахрани и се поопъна на стола, старото джудже напълни джобоветѣ му съ круши, ябълки и други плодове. Не забравяше да му налива и чашата, голѣма колкото напрѣстникъ. Накрай, когато Диню се насити и напи хубаво, малкитѣ го дръпнаха отъ стола и започнаха да играятъ хоро съ него. Но главата и краката на Диня бѣха станали тежки. Той се плъзна и — бухъ! — на земята.

Следъ малко Диню се повдигна съ мъжа и взе да си търка очитѣ. Слънцето грѣеше право въ лицето му. Блѣскавиятъ салонъ съ малкитѣ човѣчета бѣше изчезналъ. И Диню видѣ, че лежи въ една ливада край пжтя. До него се бѣше спрѣлъ единъ овчаръ, а задъ овчаря пасѣше стадото му.

— Е, наспа ли се, цигуларьо? — извика овчарьтъ засмѣно. Трѣбва добре да си се понарѣзалъ на сват-